

T. Reno Marija CSJ

„Be formacijos tikėjimas yra kaip namas ant smėlio“

Niekas nesitikėjo, kad pamatysime jį tokį jauną. Kai t. RENO MARIJA CSJ buvo atsiųstas į Lietuvą padėti atkurti Vilniaus kunigų seminarijos, jam buvo vos 29 metai. Kaip ir kiti broliai joanitai, jis seminarijoje dėstė, buvo dvasios tėvas, tačiau kartu nebyliai stengėsi išmokyti klierikus daugelio kitų svarbių dalykų. Šv. Jono broliai buvo atsiųsti su specialia misija: padėti Bažnyčiai atsinaujinti, kuriant Vilniaus kunigų seminariją.

Kokią pamatėte Lietuvos Bažnyčios situaciją atvažiaavę į Lietuvą?

Žmonės Lietuvoje tais laikais pasižymėjo noru gilintis į Šventąjį Raštą. Pradėjus pamokslauti daug žmonių ateidavo, klausėsi ir įrašinėjo į diktofonus mūsų pamokslus. Žmonės ieškojo tikėjimo prasmės, nes prieš nepriklausomybę buvo draudžiama taip plačiai skelbti Dievo žodį, negalima buvo organizuoti rekolekcijų, žmonės neturėjo galimybių išgirsti Evangelijos komentarų. Katalikams buvo svarbu atrasti, jog tikėjimas turi prasmę, kad tikėjimas – tai daugiau negu tik dešimt Dievo įsakymų, kurių nesilaikęs eisi į pragarą.

Lietuvoje pastebėjau, kad žmonės bijojo kunigų, jautėsi distancija ir kilo klerikalizmo rizika. Prancūzijoje kunigų ir žmonių santykiai tuo metu buvo kur kas paprastesni. Lietuviai buvo uždaresni ir juos sunkiau buvo priversti kalbėti, dalytis. Vyskupas, kviesdamas mus, kartu norėjo, kad mes padėtume Antrojo Vatikano dvasia atnaujinti tikėjimą Lietuvoje, nes dėl okupacijos tas atsinaujinimas negalėjo įvykti anksčiau.

Gyvas buvo kankinių liudijimas – aš žaviuosi Lietuvos kankinių ištikimybe, o ypač Nijole Sadūnaite, mons. Kazimieru Vasiliausku, kuris

buvo pirmas seminarijos rektorius. Mes, atvažiaavę iš Vakarų, iš karto pastebėjome, jog žmonės per Šv. Mišias yra susikaupę, jautėme maldos dvasią. Prancūzijoje irgi yra tikinčių žmonių, bet Lietuvoje atrastas garbinimas yra tyras ir labai gražus. Mano pažįstami prancūzai pasauliečiai atvykę nustebo, kaip žmonės Lietuvoje tiki, kaip garbina relikvijas, juos ypač nustebedo ir sukrėtė Kryžiaus pagerbimas Didįjį Penktadienį.

Matėme, kad turime ne tik ką jums atnešti, bet ir ką iš jūsų perimti. Todėl siekėme, kad Prancūzijos jaunimas apsilankytų Lietuvoje ir pamatytų lietuvių pamaldumą. Bendravimas buvo abipusis.

Kodėl padėti kurti seminariją Vilniuje buvo pakviesti būtent broliai joanitai?

Visų pirma, mus kvietė ne tik į Lietuvą. Salvadore ir Brazilijoje mūsų broliai taip pat dėstė kunigų seminarijose. Aš manau, vyskupas Audrys Juozas Bačkis girdėjo apie mus Olandijoje ir tikriausiai pagalvojo, kad jam irgi reikia tokių pagalbininkų kuriant seminariją.

Mums labai svarbi yra formacija – filosofija, teologija, dvasingumas, – tai mūsų kongregacijos charizmos dalis. Todėl, kai yra prašymas, susijęs su formacija, stengiamės atsiliiepti.

Trinitorių bažnyčia ir vienuolynas, kur 1993 m. rudenį pradėjo veiklą atkurtoji Vilniaus kunigų seminarija.

Joanitų vyresnysis sutiko padėti, nes, manau, pajuto, jog Lietuvai reikia pagalbos, o mūsų užduotis ir yra tarnauti Bažnyčiai ten, kur pagalbos labiausiai reikia. Padėti atidaryti seminariją yra tikrai labai svarbus prašymas. Antra, Lietuvos Bažnyčia yra kankinių Bažnyčia, žmonių, kurie daug kentėjo ir turi daug žaizdų – turėjome atsilipti. Trečia, joanitai jau turėjo tam tikrų ryšių su Lietuva: nuo 1989 metų kasmet jaunimas važiuodavo iš Prancūzijos į Lietuvą susitikti su Lietuvos jaunimu, rekolekcijoms arba tiesiog bendrystei. Dėl viso to mūsų vyresnysis ir išsiuntė kelis brolius į pagalbą.

Atvažiuavęs į Lietuvą buvote paskirtas į seminariją. Kokios buvo jūsų pareigos?

Pirmą kartą aš atvykau į Lietuvą 1993 metais, prieš pat popiežiaus Jono Pauliaus II vizitą. Vedžiau rekolekcijas jaunimui Nemenčinėje, jaunuoliai ruošėsi Popiežiaus atvykimui. Žmonės troško sužinoti apie Dievą ir Bažnyčią. 1994 metais pradėjau dėstyti Vilniaus kunigų seminarijoje ir gyvenau Vilniuje iki 2004 metų, o dėščiau iki 2003 metų. Pradžioje buvau filosofijos dėstytojas, o vėliau tapau seminarijos dvasios tėvu, vedžiau *lectio divina*, dėščiau dvasinę teologiją. Broliai joanitai nelabai gerai kalbėjo lietuviškai, tad dėstėme su vertėjais.

Kokia buvo jūsų pasirinkta ugdymo kryptis?

Svarbiausia dvasinio vadovavimo kryptis

buvo padėti klierikui atrasti asmeninį santykį su Kristumi. Tai buvo esminis formacijos aspektas, į kurį mes kreipėme dėmesį – mat kunigas pirmiausiai yra Dievo bičiulis. Antrasis aspektas – padėti klierikams gerai sugyventi tarpusavyje, būti arti vienas kito. Kunigai turi mokėti bendrauti, mylėti žmones, nes vėliau dirbant parapijoje bendrystė su parapijiečiais yra neišvengiama. Tačiau jei kunigas nebuvo arti tų, su kuriais jis gyveno, tai kaip jis gali būti arti žmonių? Svarbu buvo ugdyti brolišką meilę. Trečiasis aspektas – norėjome teikti gerą teologinę formaciją. Kunigai turi būti įsišakniję geroje filosofijoje ir teologijoje, nes šandien sunku suprasti, kas yra netinkama, o kas yra gera. Sunku tai ir paaiškinti žmonėms. Tai nereiškia, kad visi turi būti mokslų daktarai, bet minimali formacija reikalinga.

Būdamas dvasios tėvas taip pat atradau, kad per išpažinties sakramentą kunigas gali tiesiogiai klierikui atskleisti, jog Dievas yra gailėstingas, o ne rūstus teisėjas. Jei klierikas priima Dievo gailėstingumą, jis galės geriau liudyti tą gailėstingumą būdamas kunigu Dievo tautai, o dalytis Dievo gailėstingumo šviesa ir malone yra labai svarbus tikslas. Buvau atidus, kad kiekviena proga klierikui išpažinti savo kaltes yra jam ir proga išpažinti Dievo gailėstingumą.

Galiausiai stengėmės akcentuoti ir bandėme padėti klierikams suprasti, jog Dievo žodis

Klierikai grįžta iš rekolekčių vykusiu Birstone, kur juos priglaudė klebonas Jonas Dalinevičius.

skirtas kiekvienam iš jų, asmeniškai kažką turi kalbėti kiekvienam, bandėme jiems atskleisti, kad Dievo žodis paliečia kasdienį gyvenimą.

Ar ilgai truko suprasti, ko reikėjo to laiko klierikams?

Nemanau, jog reikėjo daug laiko. Pirmieji broliai atvykę į Lietuvą daug kalbėjo su vyskupu, kad visų pirma suprastų jo mintį. Aš kalbėjau ir tariausi su kunigu Antanu Rubšiu, su filosofijos dėstytoju profesoriumi Jonu Juraičiu, su kunigu Hansu Friedrichu Fischeriu.

Koks buvo požiūris į jus kaip vienuolį? Į jus žiūrėjo palankiai?

Klierikams buvo neįprasta, jog atvyksta prancūzai vienuoliai dėstyti: mes nekalbėjome lietuviškai, buvome keistai apsirengę. Tačiau vyskupas norėjo, kad klierikai matytų drauge gyvenančius vienuolius, nes jų gyvenimo akcentai yra malda ir broliška meilė. Jis norėjo, kad tai įkvėptų klierikus.

Prisimenu, kažkada su klierikais pietavome ir po pietų ėmiau kartu su jais plauti indus. Jie buvo nustebę. Klierikus labai stebino, kad kunigas imasi šio darbo, yra paprastas – ne pasikėlęs, ne kunigaikštis, bet vienas iš jų.

Kodėl pasibaigė jūsų darbas seminarijoje?

Mūsų užduotis buvo tik padėti pradžioje besikuriančiai seminarijai. O toliau sekė logiška

seka – po keleto metų seminarijoje pradėjo dėstyti Lietuvos kunigai. Mums buvo truputį sunku, nes nežinojome jūsų papročių. Seminarijoje pradėjus dėstyti jos pačios auklėtiniams, baigusiems papildomas studijas Romoje, Austrijoje arba Amerikoje, klierikams studijuoti tapo kur kas lengviau.

Nors jau seminarijoje nedėstau ir nieko bendro su ja neturiu, bet jos gyvenimu domiuosi iki šių dienų. Kadangi neseniai vėl sugrįžau į Lietuvą, tai ypač įdomu aplankyti tas vietas, kur kažkada dirbau, ir susitikti su savo studentais, kurie dabar jau yra kunigai. Pralaidome labai daug laiko kartu.

Ką dabar akcentuotumėte būsimiems kunigams?

Situacija Lietuvoje per šiuos metus pasikeitė, tad sunku pasakyti. Įvyko daug pokyčių į gerą pusę, Bažnyčia dabar yra laisvesnė. Daug lengviau žmonės dalijasi tikėjimu. Gal nėra ir rojus, bet džiaugiuosi, kad čia nėra tokio krikščionybės atmetimo, kurį galima matyti kitose valstybėse.

Aš manau, dabar kunigams yra svarbi proto formacija, nes per medijas žmonėms perteikiama daug melo. Turime padėti jiems, ypač jaunimui susiorientuoti gyvenime. Neužtenka uždegti tikėjimo jausmais, jam reikia šaknų. Nereikia labai daug, užtenka to, kas yra gerame katekizme, bet be formacijos tikėjimas yra kaip namas ant smėlio.

Iš praeities - į ateitį

Irena Aleksandravičienė

Seminarijos bibliotekoje dirbu daugiau nei dvidešimt metų, o kartu su šeima 1998–2014 metais čia ir gyvenau. Per tą laiką turėjau galimybę pažinti seminarijos gyvenimą „iš vidaus“, matyti studentų kasdienybę, jų džiaugsmus ir rūpesčius, dalyvauti beveik visuose svarbiausiuose renginiuose, šventimų iškilmėse, kitose šventėse.

Norėčiau su Jumis pasidalyti keliomis prisiminimų nuotrupomis apie nelengvą, pilną įtampų ir išbandymų mano darbo pradžią

seminarijoje ir žmones, kuriuos čia teko sutikti, bendrauti ir bendradarbiauti.

Darbą seminarijoje pradėjau tuo metu, kai iš Antakalnio gatvėje esančių senų Trinitorių vienuolyno patalpų buvo rengiamasi persikelti į naujus pastatytus seminarijos rūmus. Gerai prisimenu 1998 m. gegužės 25 d. rytą, kai lydima rektoriaus kun. dr. H. F. Fischerio, pirmą kartą pravėriau tuometinės seminarijos bibliotekos duris. Pamatytas vaizdas nekėlė optimizmo. Vienuolyno viršutinio aukšto

Susitikimas su ekponuojamų darbų autore parodos pristatymo metu.

palėpėje, saulės nutviekstame keliolikos kvadratinų metrų kambarėlyje buvo pastatytos trys ar keturios knygų lentynos, rašomasis stalas ir senas kopijavimo aparatas. Ant darbo stalo – rašiklis ir sąsiuvinis, kuriame patys studentai registravo paimamas ir grąžinamas knygas. Tuomet supratau, kad siekiant sukurti modernią ir šiuolaikišką aukštosios mokyklos biblioteką, manęs laukia didžiulis, atsakingas ir labai sunkus darbas, reikalaujantis žinių ir gero profesinio pasirėngimo, organizacinių gebėjimų, šiuolaikinių technologijų išmanymo, duomenų bazių administravimo patirties ir kitų kompetencijų. Būsiu atvira – išsigandau, ar sugebėsiu, ar nenuvilsiu rektoriaus ir tuometinio Vilniaus arkivyskupo metropolito A. J. Bačkio, ar savo darbu pateisinsiu jų lūkesčius? Buvo labai sunku, ir ne tik fiziškai. Nuo darbų krūvio kartais nusvirdavo rankos, nes teko perkrauti, išrūšiuoti šimtus dėžių knygų, kurias per Lietuvių katalikų religinę šalpą atkurtai Vilniaus seminarijai siuntė išeivijos lietuviai, dovanojo leidyklos, paramos fondai, kunigai, kiti geros valios žmonės. Tačiau naujojoje seminarijoje vyravusi pakili įkurtuvių nuotaika, seminaristų entuziazmas, vadovybės supratimas ir palaikymas nepastebimai greitai atstatydavo

fizines jėgas. Daug ko teko mokytis iš naujo, konsultuotis su specialistais, pradedant susipažinimu su bibliotekoms skirta programine įranga, bibliotekos interjero kūrimo subtilybėmis ir baigiant – teologinės literatūros, teologinių žodynų ir enciklopedijų studijavimu. Labai trūko žinių, kai aprašyti, klasifikuojant teologinę literatūrą. Noriu prisiminti bibliotekos pagalbininką, tuometinį IV kurso klieriką Laimoną Nedvecką (dabar – Obelių Šv. Onos parapijos klebonas), kuris pirmaisiais metais buvo mano mokytojas ir konsultantas, su dideliu kantrumu aiškinęs nesuprantamus teologinius terminus ir pristatęs seminarijoje studijuojamas disciplinas, supažindinęs su Bažnyčios tėvais ir jų raštais, iškilniais teologais ir pan. Net ir po daugelio metų, kalbantis su kunigu Laimonu, jis prisimena tas valandas, praleistas bibliotekoje. Ačiū jam už supratimą, kantrybę ir pedagoginę išmintį.

Kalbant apie mano profesiniame kelyje sutiktus žmones, išskirtinai norėčiau prisiminti gerbiamą profesorių, kunigą Joną Juraitį. Apie šį dvasininką, jo erudiciją ir puikų filosofinių disciplinų išmanymą, subtilų humorą dažnai pasakoja jo buvę studentai. Norėčiau Jums šią iškilų asmenybę pristatyti kiek kitame konteks-

te – kaip dosnų seminarijos rėmėją ir filantropą pačia plačiaja prasme.

Kunigas Jonas (dėl savo kuklumo profesorius labiausiai mėgo, kad į jį kiti kreiptųsi tiesiog „kunige Jonai“) pertraukų metu dažnai užeidavo į biblioteką pasikalbėti apie knygas, meno parodas, nes buvo didelis meno mylėtojas, seminarijai padovanojęs unikalių krikščioniškojo meno kūrinių. Mėgo vaikščioti po biblioteką ir pasižvalgydavo knygų lentynose, dažnai rekomenduodavo įsigyti vieną kitą leidinį. Taip užsimezgė mūsų pažintis. Baigęs dėstyti Vilniaus ir Kauno kunigų seminarijose, prieš išvykdamas į savo namus Šveicarijoje, kunigas Juraitis mūsų bibliotekai paliko kelis šimtus vertingų knygų, kurias tuo metu buvo sukaukęs Lietuvoje. Po kurio laiko, jam jau išvykus iš Lietuvos, gavau iš profesoriaus laišką, kuris mane maloniai nustebino ir net tam tikra prasme suglumino. Kunigas Jonas išreiškė norą visą didžiulę ir labai turtingą asmeninę biblioteką, esančią jo namuose Šveicarijoje, padovanoti mūsų seminarijai. Pasitarę su vadovybe ir gavę kardinolo pritarimą, informavome profesorių, kad esame pasiruošę priimti vertingą mokslinės literatūros kolekciją. Susirašinėčiau su kunigu Jonu, laiškuose aptarėme bibliotekos pervežimo detales, kitus klausimus. Profesorius išreiškė tik vieną norą – knygų kolekcija turi būti saugoma atskirai, ji negali būti integruota į bendrus bibliotekos fondus, ir kad ji būtų pavadinta taip: „Iš kunigo Jono Juraičio palikimo“. Sutikome su visomis dovanojimo sąlygomis. Deja, staigi ir netikėta kunigo Jono mirtis nutraukė visus mūsų planus. Tarpininkaujant kunigui H.F. Fischer, o vėliau – per kunigą V. Kužulį, kitus asmenis Kaune, bandžiau domėtis, koks yra šios bibliotekos likimas. Jokio atsakymo negavau. Dar ir šiandien nėra žinoma, kas nutiko šiai turtingai knygų kolekcijai ir kur ji galėtų būti. Turiu pripažinti, kad tai pati skaudžiausia patirtis ir netektis mano profesinėje karjeroje, kai dėl taip netikėtai susiklosčiusių aplinkybių viskas žlugo. Labai gaila, kad išsaugojau tik du paskutinius kunigo

Jono man rašytus laiškus, kuriuos retkarčiais su didele nostalgija perskaitau. Ir niekada nepamiršiu vieno pokalbio metu kunigo Jonoman pasakytų žodžių: „Jūs esate bibliotekininkė iš pašaukimo“. Šie garbaus dvasininko jautriai ištarti žodžiai man labai įstrigo į širdį ir išliks kaip pats didžiausias ir brangiausias mano darbo įvertinimas.

Nepaisant skaudžių praradimų ir patirtų sunkumų, seminarijos biblioteka, lyginat su pirmaisiais jos veiklos metais neatpažįstamai pasikeitė. Sukomplektuotas vertingų spaudinių fondas, šiuo metu siekiantis per 65 000 fizinių vienetų dokumentų. Įdiegtos naujos informacinės technologijos, visiškai kompiuterizuoti visi bibliotekinio darbo procesai. Biblioteka tapo visaverte studijų proceso dalyve. Suprantu, kad tokius rezultatus galėjome pasiekti tik visos mūsų bendruomenės pastangomis – Vilniaus arkivyskupijos ganytojų ir seminarijos vadovybės rūpesčiu, seminaristų pagalba ir mano kukliu darbu. Tai džiugina ir dar labiau įpareigoja stengtis nesustoti vietoje, gausinti biblioteką naujais vertingais leidiniais ir taikant modernias šiuolaikines technologijas užtikrinti vartotojams reikalingos informacijos pasiekiamumą.

Seminarijos pradžią - mažonės laikas

Mons. Žydrūnas Vabuolas

Mokydamasis 12-oje klasėje, jau žinojau, kad noriu būti kunigu. Galvojau iškart po mokyklos stoti į seminariją. Kadangi esu vilnietis, o seminarija buvo Kaune, būtų tekę išvažiuoti į kitą miestą, todėl gavau patarimą palūkėti, kol seminariją atidarys Vilniuje. Tačiau kaip tik tais metais, kai baigiau vidurinę mokyklą, Vilniaus seminarija buvo atkurta. Tad nebebuvo ko laukti – paskambinau į kuriją ir pasakiau, kad norėčiau įstoti į seminariją. Sužinojęs, kada ir kur reikia ateiti, paskirtą dieną atvykau į tuometinę Vilniaus arkivyskupijos kuriją, įsikūrusią dabartiniame Vilniaus šv. Mikalojaus klebonijos pastate. Į stojamuosius mūsų susirinko berods 24, o buvome priimti 22. Kiek žinau, toks skaičius nustebino patį seminarijos atkūrėją arkivyskupą A.J. Bačkį. Jo sekretorė s. Aldona Dalgedaitė vėliau prasiitarė, kad arkivyskupas jaudinosi, kiek kandidatų ateis, ir buvo pasiryžęs pradėti seminariją, jeigu susirinks bent dešimt.

Vėliau, jau atostogaudamas kaime pas senelius, gavau laišką iš kurijos. Jį atplėšiau, pasikvietęs šeimą ir gretimame vienkiemyje gyvenusį geriausią vaikystės draugą. Laiške buvo parašyta „Džiaugiamės galėdami Jums pranešti, kad esate priimtas į Vilniaus arkivyskupijos kunigų seminariją“. Laišką pasirašė seminarijos rektorius mons. K. Vasiliauskas ir

prefektas kun. A. Narbekovas, kurie ir buvo du vieninteliai stojamųjų komisijos nariai. Įdomu, kad laiškas buvo datuotas 1993 m. liepos 12 dieną, o oficialus seminarijos atkūrimo dekretas pasirašytas tik tų pačių metų liepos 16 d. Kitaip sakant, kai buvo surengti stojamieji, seminarija formaliai dar nebuvo atkurta.

1993-ieji buvo popiežiaus Jono Pauliaus II apsilankymo Lietuvoje metai. Kadangi jau buvome įstoję į naujai atkurtą seminariją, nors dar nepradėję joje mokytis, jau turėjome galimybę dalyvauti popiežiaus susitikime su kunigais, vienuoliais ir klierikais Vilniaus arkikatedroje. Dėl popiežiaus vizito mokslo metų pradžia buvo nukelta į antrąją rugsėjo pusę, ir tai buvo gerai, nes pastatas, kuriame turėjo įsikurti atkurtoji seminarija, dar buvo remontuojamas, o remontai, kaip ir šiandien, taip ir tada vėluodavo.

Mokslo metus pradėjome rugsėjo 18 d. šv. Mišiomis Vilniaus arkikatedroje, jei neklystu, šv. Kazimiero koplyčioje. Tačiau ir tai datai seminarijos pastatas dar nebuvo baigtas. Todėl atkurtoji Vilniaus seminarija savo veiklą pradėjo ne Vilniuje, o... Birštone. Po šv. Mišių Vilniaus arkikatedroje susėdome į autobusą ir 10-čiai dienų išvykome į Birštoną, kur buvome priimti Birštono parapijos svečių namuose. Nors tuo metu dar nebuvo propedeutinio

kurso, tačiau galėčiau teigti, kad tos dešimt dienų buvo savotiškas propedeutinis arba išžaniginė seminarijos stovykla, įvykusi nuostabiame Lietuvos kampelyje. Pamenu, kaip vaikščiodavome pėsčiųjų taku palei Nemuną, vakarais sustoję pavėsiniėje prie Nemuno kalbėdavome rožinį, svečių namų salėje klausėmės pirmųjų paskaitų, vieną dieną netgi ėjome grybauti ir vienas iš bendrakursių pasiklydo... Dar iki šiol turiu nuotrauką, padarytą turbūt išvykstant iš Birštono atgal į Vilnių – joje esame visi sustoję prie Birštono parapijos svečių namų kolonų kartu su klebonu J. Dalinevičiumi ir seminarijos prefektu kun. A. Narbekovu. Kai po beveik šešerių metų su bendrakursiais ruošėmės diakonato šventimams, rekolekcijoms vėl nuvykome į Birštoną. Norėjome ir pirmiesiems šventimams pasiruošti ten, kur pradėjome savo pasirengimo kunigystei kelionę. Rekolekcijų pabaigoje vėl nusifotografavome toje pačioje vietoje, prie svečių namų kolonų. Deja, toje nuotraukoje mūsų buvo daug mažiau, mažiau šypsojomės, buvome truputį pasenę, o kai kurie ir kiek sustorėję...

Taigi atlikę savo trumpą „propedeutinį“, parvykome į Vilnių, į senąjį Trinitorių vienuolyną Antakalnyje, kuris penkeriems metams tapo seminarija. Dabar ten įsikūręs brolių

joanitų ir kontempliatyviųjų seserų joaničių vienuolynas. Kadangi pastatas prieš jo gražinimą Bažnyčiai buvo naudojamas šalia įsikūrusios Lietuvos karo akademijos, teritorija dar nebuvo atskirta. Todėl į seminariją patekdavome per kareivių sargybos postą, o jeigu kas atvažiuodavo mašina, turėdavo laukti, kol sargybinis atidarys vartus. Kareiviai tebesinaudojo ir pirmame aukšte esančia virtuve bei valgykla, o mes iš pradžių įsikūrėme tik nedidelėje pastato dalyje: dviejuose antrojo aukšto koridoriuose. Kambariuose gyvenome po du, o iš vieno didesnio kambario buvo padaryta valgykla, kurioje valgėme pirmuosius savo pietus. Mums skirtoji pastato dalis buvo ką tik suremontuota, tačiau dar neįrengta, todėl pirmąsias naktis daugelis miegojo tiesiog ant grindų pamestų čiužinių, o aš ir dar keli bendrakursiai vilniečiai iš pradžių nakvoti grįždavome pas tėvus. Tualetai ir vonios, žinoma, buvo bendri. Be savo valgyklos, turėjome dar vieną šiek tiek didesnę kambarį, kuris tarnavo ir kaip koplyčia, ir kaip auditorija. Ryte išstumdydavome stalus pasieniais, o vieną pastatę šone padarydavome altoriumi ir aplink jį pusračiu susėdę, kalbėdavome brevijorių, paskui švėsdavome Mišias. Pamenu nepaprastą bendrumo jausmą maldoje tais pirmaisiais metais. Kai susirinkdavome į

rytines maldas, apsižiūrėdavome, ar kurio iš mūsų netrūksta. Jei trūkdavo, kas nors bėgdavo vėluojančio pakviesti (nebent žinodavome, kad jis serga arba išvykęs). Tiesiog neįsivaizdavome, kad galime pradėti maldas, jeigu trūksta kokio nors bendruomenės nario. Po pusryčių stalus vėl sustatydavome eilėmis ir prie jų susėdę, klausydavomės paskaitų. Ne kartą popiet kai kuriems iš mūsų tekdavo važiuoti į kokią kaimo parapiją krauti ir parsivežti sunkvežimio bulvių ar kitokio rudens derliaus, kurį žmonės gausiai aukodavo atsikūrusiai seminarijai. Jeigu ne, tai būdavome seminarijoje, popietė buvo suskirstyta į darbo laikus, o į miestą buvo galima išeiti tik vieną pusdienį per savaitę. Tarpai tarp darbo laikų buvo skirti oficijoms atlikti arba susitvarkyti savo buitinius reikalus, pvz., išskalbti drabužius. Skalbėmės patys rankomis, o kartais skalbinius iš mūsų surinkdavo ir veždavo skalbti bendrai. Kadangi juos išskalbtus parveždavo vienoj krūvoj, visi susirinkdavome jų atskirti ir išsidalyti. Dieną pabaigdavome vakarine malda ir tylos laiku, skirtu dvasiniam skaitymui. Į mūsų gyvenamą antrą aukštą vedė didelės senos dviverės durys be jokių rankenų ir spynų. Nors dieną jas laikydavome atrakintas (juk buvome saugomi kareivių...), tačiau nakčiai perkišda-

vome grandinę per skylės ir pakabindavome spyną, kad būtų ramiau miegoti.

Seminarijoje pasiaukojamai tarnavo Kristaus Karaliaus kongregacijos sesutės. Jos gyveno viename kambaryje bendrame koridoriuje, neturėjo nei atskirų patogumų, nei vienuolinei bendruomenei priderančios klauzūros, nei savo koplyčios. Pusryčius ir vakarienę jos gamindavo siaurame virtuvėle paverstame kambaryje ant pastatomos elektrinės viryklėlės, o pietų gaminti eidavo į pirmą aukštą, į kareivių dar naudojamą virtuvę. Jos dirbo be poilsio dienų, tad kartu su kunigu prefektu nutarėme, kad gal galėtume penktadieniais, kai reikia pasninkauti, kažką paprastesnio pasigaminti patys ir duoti seserims laisvadienį. Taip šalia kitų oficijų kuriam laikui buvo atsiradusi dar viena – maisto gamyba penktadieniais. Pamenu, kai ši pareiga teko man su bendrakursiu, mūsų virta pieniška makaronų sriuba išėjo gerokai per sūri... Seselės dėkingai priėmė mūsų joms duotą laisvą dieną, nors kiek žinau, paskui turėdavo dvigubai daugiau darbo susitvarkyti virtuvėlėje po mūsų kulinarinių bandymų...

Akademinis gyvenimas irgi buvo nepaprastas. Dėstytojai buvo surinkti iš įvairių vietų: iš Kauno filosofijos dėstyti atvykdavo prof. Jurai-

tis, keletas dėstytojų buvo pakviesta iš įvairių Vilniaus aukštųjų mokyklų. Dalį filosofinių dalykų, taip pat *Lectio divina* pracūziškai per vertėją dėstė broliai joanitai, ypač t. Philippe Marie Mossu, buvęs kartu ir dvasios tėvu. Nebuvo reikiamos literatūros, pamenu, pilną Šv. Raštą visi iš labdaros gavome rusiškai, nors jis ta kalba buvo nelengvai įkandamas...

Seminariją ypač dažnai lankė jos atkūrėjas arkivyskupas A. J. Bačkis. Kartais jis atvažiuodavo net dukart per savaitę. Nežinome, kiek jis darbo padarė, stengdamasis seminariją atkurti, surinkti dėstytojus, aprūpinti būtiniais materialiniais dalykais, surasti reikiamos finansinės paramos. Jis neretai atsiveždavo į seminariją užsienio svečių, vis rodydamas jiems apgriuvusius pastatus, varganas sąlygas ir besimezgančią bendruomenę, už kurią, žinau, pats nepaliaudamas meldėsi. Pamenu, jau vėliau, po poros metų jis atvyko švęsti gimtadienio su seminarijos bendruomene. Sveikinimą teko sakyti man. Dėkojau jam, kad švenčia savo gimtadienį su mumis. „Gimtadienius žmonės švenčia su brangiaisiais žmonėmis. Tai, kad

Jūs čia, parodo, kad mes jums labai brangūs“ – sakiau. Jis šelmiškai nusišypsojo ir palingavo galva, o visi susijuokė, supratę jo linksmą užuominą – seminarija jam tikrai brangiai finansiškai kainavo. Tačiau tikrai žinau, kad dar brangesni mes buvome jo širdžiai, kurioje jis mus nuolat nešiojosi.

Vėliau seminarija augo, įstojo naujų kursų, gerėjo sąlygos, tobulėjo studijos. Didėjant bendruomenei, keitėsi ir tarpusavio santykiai, formavosi tradicijos. Dabar seminarija turi puikų pastatą, geras sąlygas, gerai parengtą akademinę programą. Nereikia grįžti į pradžią, kuri lyginant su dabartimi daugeliu atžvilgių buvo skurdesnė. Tačiau tai buvo tikras malonės laikas. Todėl visiems klierikams linkėčiau išgyventi tokį bendruomeniškumą tarpusavyje ir su vadovybe bei savo vyskupu, kokį turėjome malonės išgyventi mes, pirmieji šios seminarijos auklėtiniai. Ir kartu linkiu patirti tą pačią atsakomybę, kurią tuo metu jautėme, suprasdami, kad seminarija – tai mes, kad mes ją kuriame, ir ji bus tokia, kokią mes ją suformuosime.

Propedeutinio kurso kurėjai

Kun. Jurgis Vitkovski, Ses. Faustina ir mons. Václav Volodkovič

Didesniąją dalį atkurtosios seminarijos gyvavimo metų propedeutinis kursas yra neatsiejama ugdymo dalis. Jos kūrėjai, mons. VACLAV VOLODKOVIČ ir kun. JURGIS VITKOVSKI, tapo seminarijos legendomis ir dažnai prisimenami kartu. Kartu juos ir sutikome pakalbėti apie jiems tekusią užduotį – sukurti kandidatams į seminariją parengiamuosius metus.

Papasakokite apie pačią propedeutinio kurso pradžią ir jo kurimąsi.

Mons. Vaclovas: Visa ko pradžia buvo malda. Meldžiausi labai daug asmeniškai, o taip pat prašiau, kad melstūsi seserys vienuolės ir tuometinis arkivyskupas A. J. Bačkis. Be abejo, pradžia buvo sunki, bet sudėjus viltis į Dievą ir prašant Šventosios Dvasios pagalbos jautėsi tame darbe Dievo pirštas.

Manęs visų pirma paprašė parinkti vietą, kur galėtų būti rengiami jaunuoliai. Aš pasiūliau tuometiniam Arkivyskupui Senuosius Trakus arba Antakalnį, buvo galimybė įsikurti ir toje vietoje, kur dabar yra hospisas. Galiausiai pasirinko Antakalnį, nes ten mažiausiai reikėjo investicijų. Nors seminarijos išlaiky-

mas kainavo nemažai, bet vyskupas labai norėjo, kad Lietuvoje būtų propedeutinis kursas.

Pragyvenome penkerius metus Antakalnyje, jau buvome gerai įsikūrę ir pripratę, bet vieną dieną vyskupas paprašė, kad propedeutinis kursas persikraustytų į seminarijos pastatą. Po ilgų pokalbių sutikau. Gyvenome su visos seminarijos klierikais po vienu stogu, bet meldėmės, valgėme ir paskaitas turėjom atskirai.

Propedeutinis kursas Lietuvoje buvo ganėtinai naujas dalykas, su kokiais sunkumais susidūrėte jį kurdami?

Kun. Jurgis: Kažkada parengiamasis kursas buvo privalomas ne visiems, jis egzistavo, bet, pavyzdžiui, vyresnio amžiaus stojantieji į

seminariją galėjo būti priimti iš karto į pirmąjį kursą. Man atrodo, kad tik nuo 2002 metų Lietuvos vyskupų konferencijos sprendimu propedeutinis kursas tapo privalomas visiems norintiems studijuoti seminarijoje. Tai buvo didžiulis iššūkis mums. Visų pirma, pradėjome domėtis ir skaityti dokumentus, norėdami suprasti, koks yra tokio kurso tikslas. Turėjome gaires, žinojome, ko iš mūsų reikalauja vyskupas, žinojome, ką sako dokumentai, bet norėjome pamatyti praktiškai, kaip jis funkcionuoja. Domėjomės ir ieškojome informacijos internete, važiuojome į Šiluvą, į Kauną, bet paaiškėjo, jog jie neturėjo tiek veiklos, tarnysčių, galimybių, kurias numatė dokumentai.

Mons. Vaclovas: Pradžioje pagrindinė problema buvo materialinis aprūpinimas. Reikėjo baldų, o pinigų daug neturėjome, tad teko ieškoti ir vežtis baldus iš visur, kur juos rasdavome: iš pažįstamų, geradarių, labdaros.

Kai mane paskyrė vadovu į propedeutinį kursą, iš karto pasakiau, kad man bus reikalingas pagalbininkas, nes vienam sunkoka būtų buvę. Mat visada pravartu turėti papildomą

žvilgsnį iš šono ir turėti pagalbos tiek su darbų organizavimu, tiek ir išklausan studentus bei jų poreikius, pastabas, pasiūlymus. Pasirinkti ugdytoją parengiamajam kursui irgi buvo nepaprasta. Tuo metu kaip tik iš Vokietijos turėjo sugrįžti diakonas Jurgis, kurį vyskupas ir paskyrė.

Kaip jums sekėsi bendradarbiauti vienam su kitu? Ar dažnai skyrėsi nuomonės ugdant jaunuolius?

Kun. Jurgis: Man labai patiko bendradarbiauti su mons. Vaclovu. Jis buvo vyresnis už mane ir, be abejo, turėjo daugiau gyvenimiškos patirties. Jis labai pasižymėjo praktiškumu, gera širdimi, jam rūpėjo žmogus, o dirbdamas su jaunuoliais mokėjo išlaikyti drausmę, buvo labai tėviškas. Jis visada mokėdavo išklausti ir niekada neprimesdavo savo nuomonės, palikdavo man laisvę veikti. Tikrai buvau dėkingas už tą laiką, kai kartu aptardavome visus įvykius, planavome darbus ateičiai – daug kalbėjomės ištaikydami laisvą minutę prie kavos puodelio.

Ką jūsų manymu svarbiausio turėjo išmokti studentai propedeutinio kurso metais?

Mons. Vaclovas: Žmogus visada ateina į seminariją su savo praeitimi, idėjomis, tikslais, su savu seminarijos įsivaizdavimu, o šis dažnai būna neteisingas. Tad per šiuos metus pagrindinis tikslas ir buvo, jog jie savo seminarijos įvaizdį susiformuotų iš naujo. Kitaip tariant, propedeutinio kurso tikslas yra naują „sudaužyti“ ir iš naujo jį suformuoti pagal Bažnyčios mokymą. Kartu toji programa formuodama žmogų taip pat jį moko ir savarankiškumo, nes namie tikriausiai kiekvienam yra paruoštas maistas, sutvarkytas kambarys ir grindys išplautos, o seminarijoje jau pats viską turi padaryti. Svarbi buvo disciplina ir punktualumas. Tvarka visur turėjo būti kaip bažnyčioje. Kalbant apie auklėjimą, niekada nieko nenorėjau bausti ar žeminti, tikrai neturėjau tokio tikslo.

Kun. Jurgis: Kunigo Vaclovo griežtumas buvo tėviškas. Vienas vadovo išstartas žodis „indai“, kuris reiškė, jog nuo šiandien kelias dienas reikės plauti indus, studentams tapo

aiškus ir tai nebuvo suprantama kaip bausmė.

Tai, kad propedeutinis kursas buvo Vilniuje, teikė mums platų veiklos galimybių ratą: darbas su neįgaliais žmonėmis, vargšais, bendrystė „Betanijos“ valgykloje, amatų centras, neįgaliųjų centras Markučiuose ir t. t. O tai įrodymas, kad Vilnius buvo geras pasirinkimas kurti parengiamąjį kursą – galima sakyti, viskas yra vietoje. Veiklos tikrai netrūko, kadangi propedeutinio kurso auklėtiniai bendravo su žmonėmis, studijavo, meldėsi, o taip pat ir dirbo fiziškai: geradariams atvežus bulves – jas sunėšiodavo. Nuostabiausias dalykas buvo pašaukimo vakarai, į kuriuos kviesdavome ne tik kunigus, bet ir vienuoles, vienuolius, meno pasaulio žmones.

Mons. Vaclovas: Geri tarpusavio santykiai ir draugystė kurse – vienas iš pagrindinių uždavinių, kurį stengėmės įgyvendinti per metus prieš seminariją. Pavyzdinė yra pirmoji propedeutinio kurso laida, kurios studentai labai gerai susibendravo ir drauguja iki šio: kursas susitikimuose dalyvauja netgi tie, kurie nebaigė seminarijos ir netapo kunigais.

Kaip padėdavote atpažinti pašaukimą savo auklėtiniams?

Mons. Vaclovas: Taip, atpažinti pašaukimą per tuos metus yra svarbu, bet mes ten nebuvo tam, kad nuspręstume už juos: kunigystė yra jų pašaukimas, ar ne. Žmogus turi pats atpažinti pašaukimą atsižvelgdamas į tai, kaip jaučiasi būdamas seminarijoje, meldamasis ar atliekant kasdienes darbus. Vienas iš ženklų yra laimė. Pateiksiu jums tokį pavyzdį: tarkim, esi laimingas atlikdamas tam tikrus darbus, ir tai jau yra geras požymis, bet jeigu tu atsisakai plauti indus, grindis arba atsisakai melstis, tai jau yra nerimo ženklas. Čia, atrodo, smulkmena, bet iš tikro tai svarbu. Svarbus yra ir kito žmogaus palaikymas, pasidalijimas, kaip kitas žmogus atpažino pašaukimą. Tam buvom sugalvoti minėtieji pašaukimo vakarai, kad svečiai kunigai, vienuoliai arba vienuolės pasakotų savo pašaukimo istorijas.

Kun. Jurgis: Tikras mūsų propedeutinio kurso lobis buvo seselės vienuolės. Tuo metu jos dirbo virtuvėje ir su joms išsikalbėti galėjo kiekvienas auklėtinis. Tai buvo jiems labai svarbu ir mes to niekada nedraudėme. Jie

gerdami arbatą kalbėdavosi valandų valandas. Taip pat labai dažnai prašydavo jų pagalbos: kai, pavyzdžiui, vadovas kažką pasako padaryti, o jie nespėja, kai studentai skuba į paskaitas ir nespėja išplauti indų. Vienuolės ne kartą pagelbėjo.

Mons. Vaclovas: Atvirumas. Man buvo labai svarbu, kad žmonės sakytų tą, ką galvoja, ir jaustųsi laisvai. Pavyzdžiui, vakarienė dažnai trukdavo virš valandos, nes kalbėjomės apie viską. Išklausydavome vakarieniaudami žinias, kurias pristatydavo vienas studentas. Taip pat darydavom refleksijas prie bendro stalo, kai susėsdavome ir kiekvienas galėdavo prisiminti prieš tai buvusius įvykius, juos pakomentuoti arba padėkoti. Tai buvo gera proga sakyti tiesą vienas kitam į akis ir kiekvienas žinojo, kad pasakęs tiesą jis gali nebijoti bausmės arba keršto.

Ar sąmoningai kūrėte stresines situacijas ar išbandymus jaunuoliams, kad juos iširtumėte?

Kun. Jurgis: Ne, nekūrėme jokių stresinių situacijų arba kokių nors patikrinimų,

nieko neišbandydavome. Užtekdavo paprastų kasdieninių iššūkių, kuriuos paruošdavo gyvenimas. Štai elementariausias pavyzdys: reikia iškrauti vieną toną bulvių ir matosi, kas yra darbštus, o kas vengia darbo. Vienintelis iššūkis propedeutiniame kurse yra perskaityti visą Šventąjį Raštą bei Katalikų Bažnyčios Katekizmą. Tai padaryti buvo privaloma, o tai jau kai kuriems kėlė stresą.

Kartą kurse turėjome vieną išskirtinai drovų auklėtinį. Tad pagalvojome, kad reikia jam padėti tapti drąsesniam. Sugalvojom jam specialią ofciją, skirtą mokytis kalbėti viešai, t. y. kas vakarą atsistoti prieš visus ir papasakoti, kas naujo įvyko pasaulyje. Toji užduotis jam tikrai labai padėjo ir dabar jis yra geras kunigas, sako labai gerus pamokslus, o parapiljiečiai žavisi, kad jis moka taip gražiai kalbėti. Žinoma, jis nežinojo, kad toji užduotis buvo skirta specialiai jam.

Kokia buvo jūsų reakcija, kai žmogus, aki-vaizdžiai turėdamas pašaukimą, apsisprendavo išeiti iš seminarijos?

Kun. Jurgis: Trumpiausias studento bu-

vimas propedeutiniame kurse buvo dešimt minučių. Atsimenu tą istoriją, kai įstojo į seminariją vienas jaunuolis, kuris išlaikė visus stojamuosius egzaminus, o kai atėjo toji diena, kai reikėjo atvykti į seminariją, jis atvyko be daiktų ir pasakė, kad persigalvojo, nes įsimylėjo. Mes su vadovu buvome nustebę ir pradėjome klausti: „O kam tada stojai į seminariją?“ Jis atsakė, jog kai buvo stojamuosiuose egzaminuose, dar nebuvo įsimylėjęs.

Mons. Vaclovas: Man skaudžiausias įvykis buvo, kai vienas studentas, prabuvęs metus ir užbaigęs paruošiamąjį kursą, atsisakė toliau studijuoti seminarijoje. Buvome įsitikinę, kad jis turi pašaukimą. Mes jam siūlėme neskubėti išeiti iš seminarijos, bet palaukti vasaros pabaigos ir tada galutinai apsispręsti. Vis dėlto jis priėmė sprendimą negrįžti. Man asmeniškai labai sunku buvo priimti šį jo pasirinkimą. Kai jau kiti apsisprendavo nesiekti kunigystės, primdavau ramiau, kaip Dievo valią tų jaunuolių gyvenime. Tačiau galvojantiems pasitraukti iš seminarijos visada rekomenduodavome užbaigti parengiamąjį kursą ir tik tada priimti galutinį sprendimą.

Istorija

CHRONOLOGIJA

- 1563 m. liepos 15 d.** Tridento Susirinkimo XXIII sesijoje priimamas dekretas dėl seminarijų steigimo.
- 1582 m. sausio 11 d.** Vilniaus vyskupas Jurgis Radvila įsteigia seminariją Vilniuje.
- Seminarija su pertraukomis veikė **1582–1654/1661 (?), 1722–1915/1918, 1920–1942, 1943–1945.**
- 1945 m. vasarį** sovietinė valdžia Vilniaus seminariją uždaro.
- 1993 m. liepos 16 d.** Vilniaus arkivyskupas metropolitas Audrys Juozas Bačkis atkuria seminariją.
- 1993 m. liepos 27 d.** Vilniaus kunigų seminarijai suteiktas juridinio asmens statusas ir laikina buveinė (Antakalnio g. 27).
- 1994 m. lapkričio 8 d.** Trinitorių bažnyčia ir vienuolynas, kur įsikūrusi Seminarija, oficialiai gražinami Vilniaus arkivyskupijai.
- 1996 m. rudenį** pradėta naujo seminarijos pastato statyba.
- 1998 m. rugsėjį** studijas Vilniuje pradeda ir Kaišiadorių bei Panevėžio vyskupijų klierikai. Mokslo metus seminarija pradeda pavesta šv. Juozapo globai.
- 1998 m. rugsėjo 14 d.** inauguruojamas naujasis Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos pastatas Kalvarijų g. 325.
- 1998 m. gruodžio 31 d.** išventintas pirmasis Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos kunigas.
- 1999 m. gegužės 3 d.** Respublikos Vyriausybė suteikia Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijai nevalstybinės aukštosios mokyklos statusą.
- 2001 m. vasario 16 d.** Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija pirmiesiems absolventams įteikia Religijos studijų magistro diplomus.
- 2002 m. balandžio 23 d.** teologinių kursų afiliacija su Popiežiniu Laterano universitetu Romoje.
- 2003 m. rugpjūčio 8 d.** Vilniaus arkivyskupas metropolitas kard. A. J. Bačkis įsteigia Propedeutinį kursą, kuris įsikuria buvusiam Laterano vienuolyne Paco g. 4.
- 2003 m. rugsėjo 6 d.** Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija įteikė pirmuosius Laterano universiteto teologijos bakalauro diplomus.

Atkurtošios seminarijos vadovybė

REKTORIAI

1993–1995 – a.a. mons. Kazimieras
Vasiliauskas (1922–2001)
1995–1997 – kun. Eigantas Rudokas
1997–2001 – kun. dr. Hans Friedrich
Fischer CO
2001–2003 – kun. dr. Gintaras Grušas
2003–2008 – kun. Robertas Šalaševičius
2008–2015 – kun. Žydrūnas Vabuolas
2015–2018 – kun. dr. Hans Friedrich Fischer CO
Nuo 2018 – kun. Andžej Šuškevič

DVASIOS TĖVAI

1993–1998 – t. Philippe-Marie Mossu FJ
1994 – kun. Henryk Naumovič
1998–2000 – t. Renauld-Marie Desplanques FJ
2000–2001 – t. Elijas Leyds FJ
2001–2005 – kun. Kęstutis Dailydė
2005–2011 – kun. Rimgaudas Šiūlys
2011–2014 – kun. Stasys Kazėnas SJ
2014–2018 – kun. Saulius Bužauskas
Nuo 2018 – t. Marek Adam Dettlaff OFM
Conv ir kun. Marius Žitkauskas

VICEREKTORIAI

1993–1995 – kun. Andrius Narbekovas
1997–1998 – kun. Juozapas Minderis
1998–2002 – kun. dr. Romualdas Zdanys
2011–2018 – kun. Andžej Šuškevič
Nuo 2018 – kun. dr. Mindaugas Ragaišis

STUDIJŲ PREFEKTAI

1998–1999 – kun. dr. Vidas Balčius
2002–2011 – kun. dr. Hans Friedrich Fischer CO
2011–2017 – kun. dr. Kęstutis Dailydė
Nuo 2017 – kun. dr. Vladimiras Solovej

UGDYTOJAI

2001–2003 – kun. Albertas Bortiak
2001–2003 – kun. Robertas Šalaševičius
2003–2008 – kun. Žydrūnas Vabuolas
2004–2011 – kun. Jurgis Vitkovski

PROPEDEUTINIO KURSO VADOVAI

2003–2014 – kun. Vaclav Volodkovič
Nuo 2014 – kun. Valentinas Šiuša

PROPEDEUTINIO KURSO UGDYTOJAI

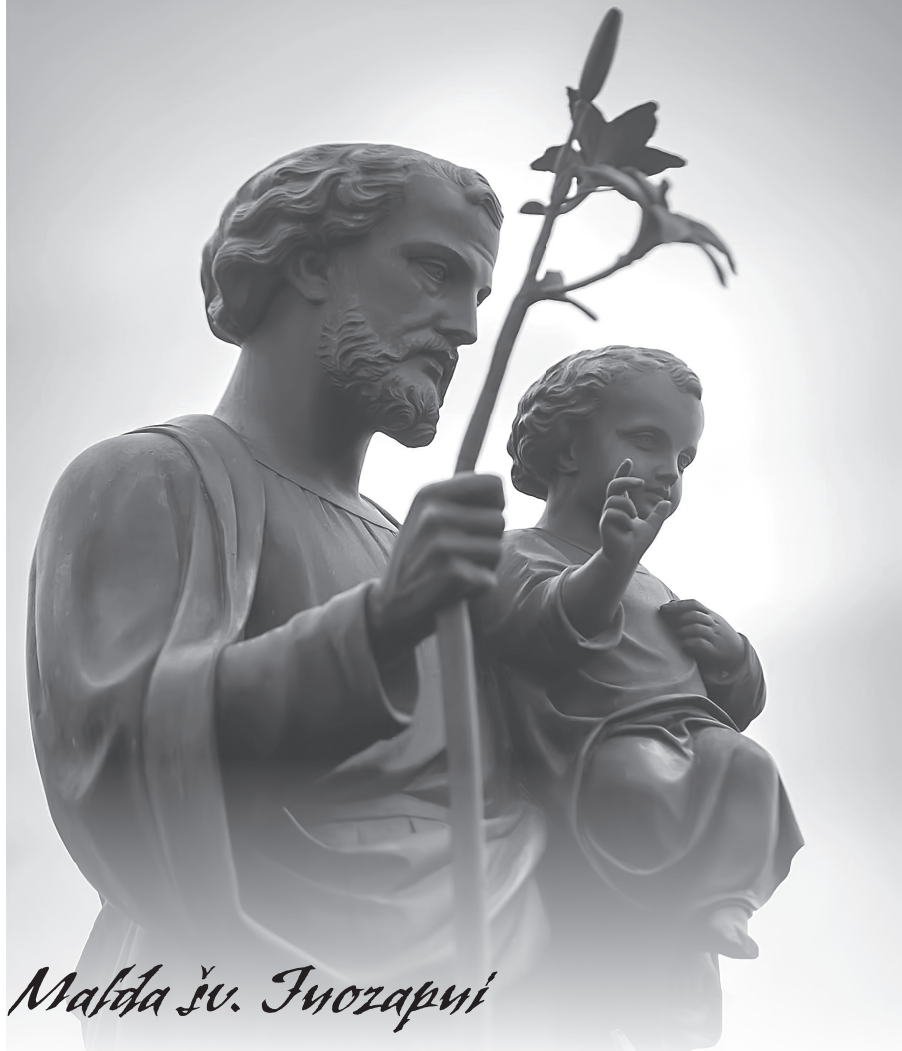
2003–2005 – kun. Jurgis Vitkovski
2005–2006 – diak. Žydrūnas Kuzinas
2006–2007 – diak. Ernestas Maslianikas
2007–2008 – diak. Marek Butkevič
2008–2010 – diak. (vėliau kun.)
Francišek Jusiel
2010–2011 – diak. Mindaugas Bernotavičius
2011–2012 – diak. Mozė Mitkevičius
2012–2013 – diak. Tomas Paliukėnas
2013–2014 – diak. Robertas Moisevič
2014–2016 – kun. Marek Butkevič
Nuo 2017 – diak. (vėliau kun.)
Gabrielius Satkauskas

GENERALINIAI SEKRETORIAI

2002–2003 – kun. Robertas Šalaševičius
2003–2011 – kun. Danel Dikevič
2011–2017 – kun. Andžej Šuškevič
Nuo 2017 – kun. Francišek Jusiel

EKONOMAS

1994–1997 – kun. Gintaras Petronis

Malda šv. Juozapui

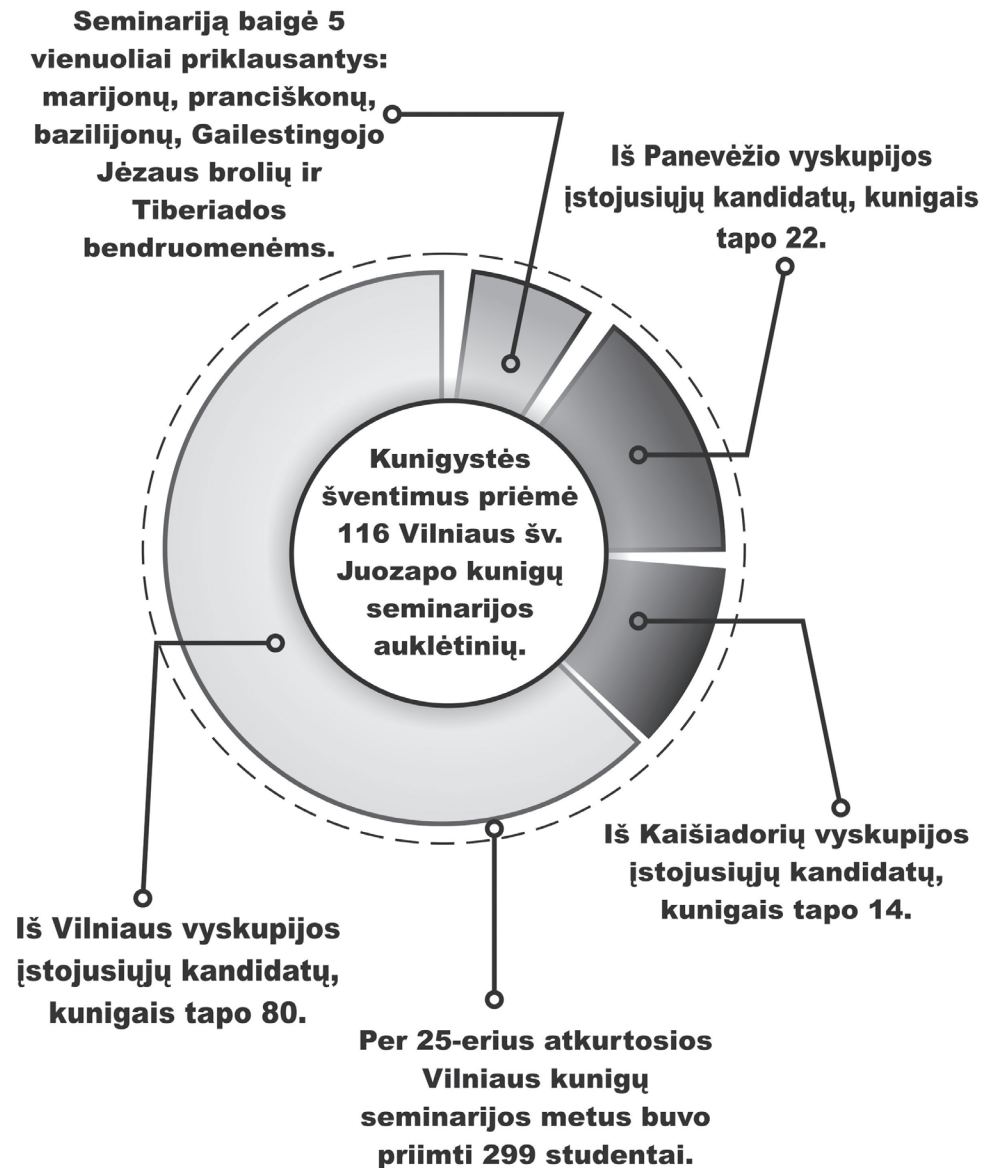
Šventasis Juozapai, Garbingasis Švenčiausios Mergelės Marijos Sužadėtinai, per Švenčiausiąją Jėzaus Širdį suteik mums savo tėvišką globą. Tu gali padėti visuose mūsų reikaluose. Tu žinai, kaip labiausiai negalimus dalykus padaryti galimus. Atkreipk savo tėviškas akis į savo vaikų rūpesčius. Su pasitikėjimu kreipiamės į tave savo sunkumuose ir varguose. Paimk į savo gailestingas rankas šį svarbų reikalą, ir padaryk, kad laimingas jo sprendimas būtų skirtas didesnei Dievo garbei ir jo ištikimų tarnų gėriui. Amen.

1997 m. Arkivysk. A. J. Bačkio prašymu ši malda buvo kasdien kalbama statant Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminariją, o šiandien kviečiame ją kalbėti meldžiant naujų gausių pašaukimų į kunigišką tarnystę.

Paveikslėlyje pavaizduotas šv. Juozapo skulptūros Seminarijos kiemelyje fragmentas. Nuotraukos autorius – Jonas Satkauskas

A.D. 2018 – 25-ieji atkurtos Seminarijos metai

Seminarija skaičiais

Teesie redakcija: Aleksandr Romanovski,
Linus Braukyla ir Mantas Jakštas.
Maketavo Jūratė Tamošiūnaitė-Karašauskienė
Spausdino „BMK leidykla“, Vilnius

Už pagalbą dėkojame Joanai Pribušauskaitei ir kun. Sauliui Bužauskui